Ecce homo!
Din ce mi-am plămădit nestăvilită nebunie de-a trăi
Vârtejul meu de-avant şi dulcea sete de-a juca.
Când din pământ sorb numai fiere?…
Când văd mormintele şirag încoronate
Cu iederă ca nişte frunţi de-nvingători cu lauri
Din ce-mi hrănesc scânteia mea de râs, de nu se stinge?
Şi când cutreier blestematele ogoare, ce minune
Mă-mbata de visez că eu păşesc pe bolta unui cer?
Şi ce venin mă face s-aiurez
Că glia neagră de păcate
Răsună sfânta ca un clopot
Sub paşii mei de plumb?…
Nu ştiu, dar râd şi strig cutezător în vânt:
„De ziua de apoi nu mă-nspăimânt – În iad de-ajung
M-oi bucura de-un colţ în el ca de un rai întreg!…”
[1918]